

DNES JSEM SE ROZHODL ZABÍT

STANISLAV LELEK

Stanislav Lelek
Dnes jsem se rozhodl zabít

Vydalo nakladatelství Backstage Books
adresa nakladatelství:
Brigádnická 73, Mokrá hora a Řečkovice, 621 00 Brno
odpovědný redaktor: Martin Toman
e-mail: backstagebooks1@gmail.com
obálka: Stanislav Lelek
tvorba e-knihy: Petr Jančík

vydání první

© Backstage Books, 2016 © Stanislav Lelek, 2016

ISBN 978–80–88049–34–0 (formát PDF)
ISBN 978–80–88049–35–7 (formát MOBI)
ISBN 978–80–88049–36–4 (formát EPUB)

Dnes jsem se rozhodl zabít

Sedím na okraji chodníku a bezmyšlenkovitě sleduju, jak si vítr na silnici pohrává s listím. Přemýšlím jak to udělat, aby to bolelo co nejméně.

Občas se na mě někdo ušklíbne a s odporem se odvrátí. Vůbec se nedivím. Odmala bojuju s váhou. Stodvacet kilo na stosedmdesát centů! Bylo mi třicet a ještě jsem neměl holku!

Sleduju auta a vybírám si pod kterým nakonec skončím. Možná ublížím řidiči, bude mě mít před očima do konce života. Fakt mě to mrzí. Jenže dokáže mě někdo pochopit?! Jedna příšerná dieta za druhou. Všechno nanic. Máme to v rodině. Máma se se svojí nadváhou srovnala. Táta od nás odešel když jsem byl malej, od té doby jsem ho neviděl.

Už pro mě nemá nic cenu. Chci umřít! Dokážete si vůbec představit co to je bejt tlustej?! Koukám po lidech. Nejradši by si na mě plivli. Určitě si říkají: Fuj, ty seš hnusnej...!

Musím to udělat. Musím! Kola aut se otáčejí šílenou rychlostí. Trochu to zabolí... a pak bude ticho. Jen aby se to povedlo. Lidi mi začínají splývat do nezřetelný mazanice. Budou se na to muset dívat. To maj za to jak mě celý život nenavidej! Jo, určitě se to povede!

Pomalu se blíží nákladák. Vnímám jak se jeho kola valí po zaprášeném asfaltu. Bude to rychlá smrt. Ještě pár metrů a je konec. Zatajil jsem dech. Ještě ne, ještě...

„Jé ahóóój, co tu děláš? Tebe už jsem neviděla...“

Jako ve snu jsem otevřel oči. To je přece...

Kolem s rachotem projel nákladák. Srdce se mi rozbušilo.

„To už je let co jsme se neviděli, co?! Máš čas? Nezajdem na kafe?“
Bylo to skoro jako rozkaz.

V kavárně bylo příjemný teplo.

„Hele, víš že ses mi tenkrát ve škole líbil? Šíleně mě mrzelo když se ti smáli.“

Podíval jsem se na ni. Ona to snad myslí vážně. Nechápu, je to hezká holka – a já?!

„Byla jsem na tvý výstavě v Berlíně. Koukala jsem za kolik se prodávaj tvoje obrazy. Síla! Musím uznat, že jsou vážně dobrý!“

Překvapeně jsem na ni zíral.

„Myslíš?!“

„Hele, víš že v německý televizi říkali že tvý obrazy pomáhaj lidem od depresí? Na první pohled jsou obyčejný, ale když se na ně díváš dýl, máš najednou takovej zvláštní pocit štěstí a radosti...“

Tak tohle jsem slyšel poprvé. Fakt mě to překvapilo.

„Za chvilku musím do Prahy. Děláám ředitelku marketingu jedný německý firmy. Jestli chceš, vezmu si dneska volno a můžem projít město. A pak...“

Spiklenecky na mě mrkla. Nikdy by mě nenapadlo, že ona a já...

* * *

Od té doby uplynulo několik let. Je nám spolu fajn. Dokonce jsem shodil pětadvacet kilo.

Jen jsem neměl nikdy odvahy jí říct, že mi tenkrát zachránila život.

Hodně blbý předsevzetí

Povídal mi tuhle kámoš u piva, že už si žádný předsevzetí dávat nebude, protože se to pokaždý tak nějak blbě zvrtně. To jsem ještě netušil, jak vážně tyhle slova myslel.

Pokaždý, když se setkáme, bavíme o takových těch běžných věcech, jako je práce, počasí, politika. Mám ho rád, protože je to v dnešní době jeden z mála lidí, který říká na rovinu, co si myslí, neroznáší drby, a dokáže bez blbýho dotazování pochopit, o čem mluvím, anebo co není

potřeba dál pitvat. Prostě ideální manželka. Naše debata je vždycky tak trapně normální, až mě to děsí.

Kde jsou ty časy, kdy jsme si s ničím nelámali hlavu, chodili jsme kouřit třešňový listí zabalený v novinách za panelák do šefíku a koukali po starších holčkách. Šmírovali jsme, když se oblizovaly a osahávaly se staršíma klukama, a byli jsme tak nějak v pohodě. Naši největší starostí byla škola, a večer přijít domů dřív, než rodičům došla trpělivost. Naše spory řešila maximálně přátelská facka, ale většinou stačilo s tím druhým dva dny nepromluvit, což byl trest daleko větší. Když o tom teď tak píšu, uvědomuju si, že to nemluvení jsme si tak nějak přenesli do vztahů – a nejrady bych tuhle blbou povahovou vlastnost zrušil.

Ale abych se vrátil k těm předsevzetím. Kámošův táta, mimochodem fajn chlap, byl Silvestrem doslova posedlej. Jeho přípravy začínaly šampaňským a petardama. Ty musely být pokaždý čerstvé, protože od té doby, co se mu stalo, že jedna zapálila popelnici, kam ji nevybuchlou odnesl, těm čínským ohňostrojům nedůvěřoval. Vyprávěl nám, že dřív, když tyhle drahý nesmysly neexistovaly, dávali do plechovek s dírkou karbid, který krátce předtím počůrali. Chvilí počkali, pak stačilo dát k dírci sirku, a BUM!!! Někdy od těch časů slyšel hůř na levý ucho. Rakety vyráběli z novin namočených v Travexu, a bylo jim tak nějak spokojeně.

Kámošův táta byl děsnej puntičkář. Před Silvestrem si připravil k posteli notes, kam si všechny ty nové předsevzetí hned po probuzení zapisoval. Zároveň škrtnal ty, který se mu podařilo splnit. Ten rok, kdy mu žena utekla s nějakým namachrovaným týpkem, škrtnul všechno, a jako jediný předsevzetí do nového roku si zapsal: „Najít si normální ženskou.“ Zřejmě už na Novej rok usoudil, že tohle předsevzetí je nesplnitelné, a tak se v podvečer při mrazivém západu slunce na chatě se zastřelil ilegálně drženým Waltrem po dědečkovi z války.

Kámoš to nesl tak nějak statečně. Nějakou dobu jsme se potom neviděli. O to větší radost jsme měli, když jsme se dva roky poté, na Sil-

vestra, sešli v hospodě u piva. Probírali jsme práci, holky, politiku, vzpomínali na starý časy. dozvěděl jsem se, že poznal nějakou fajn žabu, že si myslel, že by spolu mohli strávit život a mít kupu dětí... ale že se s ním bohužel letos na podzim rozešla. Říkal to s takovým klidem, jako by se ho to netýkalo.

S přibývajícími prázdnými püllitry jsem si uvědomoval, že kámoš je možná jediným člověkem na světě, se kterým je mi doopravdy fajn. Abyste rozuměli, nejsem na kluky. Prostě v tomhle prolhaném světě, kde se lidi předhánějí, kdo vydělává nebo dluží víc, představoval něco jako oázu tichý blaženosti. Dokonce mi vyprávěl, že se dal na filozofii – což šlo sice mimo moje chápání, na druhou stranu z něj vyzařoval dokonalej klid. Měli jsme už dost upito, když jsem se ho zeptal, jestli si dal nějaký předsevzetí. Než jsem uvědomil, že jsem přestřelil, vytáhl beze slova tátův notes a hodil ho na stůl. S ledovým klidem prohlásil: „Předsevzetí jsou na nic. Klidně si to doma prostuduj.“ Podíval jsem se mu do očí. Byly tak zvláštně smutný. Strčil jsem notes do kapsy s předsevzetím, že mu ho zítra, kdy se máme ještě jednou sejít na domluveným pivu, vrátím.

Na druhý den už do hospody nedorazil. Proč, to jsem se dozvěděl až za tři dny, kdy už si o tom povídaly baby ve městě. Pověsil se v podkroví tý jejich chaty. Nikdo nechápal proč, byl to takovej oblíbenej a hodnej kluk. V takových chvílích nikdo nechápe – jenže to už kámošovi stejně nepomůže. Když jsem se z toho šoku vzpamatoval, vzpomněl jsem si na ten notes. Otevřel jsem ho napoprvé zrovna v místě, kde jeho táta roztrěsenou rukou napsal: „Najít si normální ženskou.“ Čistě ze zvědavosti jsem otočil stránku, a tam poznávám kámošův rukopis. Napříč řádky napsal: „Táto, normální ženský neexistují.“ Nevěřicně jsem na ty písmena zíral. Kámo, máš naprostou pravdu. Ale je mnohem lepší se s tím faktem naučit žít, než do důsledku plnit předsevzetí zapsaný do notesu.

Zkuste tak nějak vánočně neblbnout

Máte rádi vánoční pohodičku? Klídek, stromek, cukroví...? K Vánocům patří, bohužel, i dárky. Proč bohužel?

Protože se dětem, které by nám chtěly říct, jak moc nás mají rády, a chtěli by totéž slyšet od nás, snažíme ucpat něžná ústa a smutné oči blikající nanicovatou elektronikou. Možná za to tak docela nemůžeme, jsme jenom zrcadlem své doby. Přesto budu rád, když se teď, v tom shonu, na okamžik zastavíte, a spolu se mnou zamyslíte, jestli ten předvánoční bláznec je to, co doopravdy chcete.

Babička, když byla ještě naživu, nám vyprávěla, že jako děti dostávaly každé pod stromeček jablíčko. Třináct sourozenců, třináct krásně naleštěných červených jablíček. V kovovém umyvadle na stole si pouštěli svíčky v skořápkách ořechů, tiskli nosíky na zamrzlé okno chalupy a radovali se, že venku sněží. Když byla babička starší, přibýly k jablíčku dřeváčky. To aby nemusela do školy ve sněhu bosky. Nevnímali, že mají nouzi. Však i čtvrti, kde ve Staré Pace bydleli, se dodnes říká Nouzov. Měli jednoduše radost.

Přenesme se do dnešních dnů, což je bezmála o sto let poději. Z dárků se stal důmyslný průmysl, kvantita vítězí nad radostí. Ze všech stran slyšíme, co všechno ještě musíme stihnout objednat či koupit, aby ty naše Vánoce byly tak nějak v pořádku.

Jako účastníci života v naší skvělé civilizaci, máme povinnost denně zkonzumovat v průměru 3000 reklam. Zdá se vám to hodně? Zkuste si někdy spočítat všechny ty podbízivé inzeráty v novinách, časopisech, bilboardech, plakátech, rádiích, televizích... Možná napočítáte i víc. Můžeme se stokrát tvářit, jak nás nejrůznější produkty s křídélky i bez nechávají chladnými. Podívejte se na naše děti, jak uprostřed kreslené pohádky, s očima nalepenýma na obrazovku, nadšeně křičí: „Tohle ještě nemám. Tohle chci. A tohle taky!“ A příjemný hlas v dětské reklamě nadšeně povykuje: „S novou hrou od XXX si užiješ ještě více zábavy!

K panence YYY potřebuješ ještě super pokojíček a super auto. Kostíci jsou mňamka!“

Přes náš výslovný zákaz a odpor se nám reklamní guláš zahryzává do hlavy. Nám, a hlavně našim dětem. Nemají na vybranou, MUSÍ to chtít. Protože kamarádi a spolužáci to chtějí taky. Mají oči smutné z toho, že na ně po celý rok nemáme čas, pod stromečkem je obdarujeme blikajícími obrazovkami a doufáme, že se zabaví, a do dalších Vánoc nám dají pokoj.

Reklamy před Vánocemi už neříkají, že by se nám něco mohlo hodit. Teď doslova nařizují, že to i ono musíme koupit, jinak budou naši blízcí nešťastní. Dovedete si představit, že své blízké obdarujete hezkou knížkou? Jednou jedinou hezkou knížkou?!

Všimli jste si, jak vám v mozku při poslední větě vyskočila varovná cedule: „Není to málo?!“ Mimochodem, píšete do knížek věnování? Já ano.

Ještě před pár lety zněly touhle dobou z rádií koledy a vánoční písně. Dnes je to v lepším případě Jingle Bells. Paradoxně je teď slycháme spíše v obchodních domech, kde se mazaní manažeři placení ještě mazanějšími nadmanažery v našich otupělých zamrzlých duších snaží probudit dávno zasuté vzpomínky na krásné dětství se svíčkami u kamen. Rozhlížíme se zmateně kolem – a co z toho zbylo? Topení je ústřední, sídliště anonymní, lidé mrzutí – a svíčky jsou vonné – snad pro potěchu alergiků.

Posíláme prázdná přání SMS zprávami namísto návštěv, protože je to snadné – a protože to tak dělají všichni. Nebilancujeme, co se nám v tomto roce povedlo, ale řešíme, kdo nám na ty naše SMS neodepsal.

Je jen málo věcí, které nás dokážou vytrhnout z letargie. Fotka zase spícího Schwarzenberga, nebo Zemana na člunu kdesi na úřadě v Praze?! Pitomý společenský bonton velí nadávat. Na jednoho, na druhého, na oba – nebo na všechno. To aby nám náhodou nedošlo, že ti dva si pohodu umějí užít. Každý po svém. A že klid, pohoda – i láska, není

něco, co se dá koupit v regále marketu nebo objednat přes net. Ty nejkrásnější věci jsou v nás. Můžeme je rozdávat plnými hrstmi, a nic nás to nestojí. Jenže – chceme?

Věci se hromadí – a rezaví, a ti nejmilejší kolem nás mezitím dospívají – nebo umírají. Zastavte se a rozhlédněte kolem sebe. Možná ještě nejste ztracení. Třeba to všechno taky chcete jinak. Po svém.

Přeju vám pohodové Vánoce.

Pitomci

Kámen, který ležel milióny let v zemi a čekal, až do něj kdosi vytesá epitaf. Možná pod ním leží dva bratři. Jako děti si spolu hráli. Pak dospěli, a jeden druhého zabil pro odlišnou víru. Druhý byl zabit, aby se mohli usmířit.

Teď jsou zase na začátku. Možná si to spolu stačili vyříkat, než se kámen, který je měl spojit, zlomil.

Hřbitov mrtvých duší. Kolik je tu šťastných, kolik nešťastných. Kolik život bavit, kolik ho nenávidělo? Jejich náhrobky se začínají navzájem klanět. Kde je konec těm duším? Možná se narodily znovu – anebo už nikdy nic. Možná se bratr zase setká s bratrem, možná se zase zabijou.

Není to nakonec jedno? Válka nebo mír – rozsudek na rasu zvanou lidstvo nedávno padl. Nezasloužíme si větší ponížení, než být nahrazeni něčím inteligentnějším. Možná se pak hrstka z nás, co někde v zatopeném metru zbyde, přestane z nenávisti zabíjet. Možná se o naší rase bude jednou učit na školách – stejně jako se naše děti učí o potkanech.

A dost možná tu ještě, jednoho dne po všem, zbude ten náhrobek – a poslední z nás, lidí, na něj z posledních sil hebrejsky – anebo česky – bude to nakonec jedno – vyryje rezavým hřebíkem:

„P I T O M C I.“

Proč zabíjíme dítě v nás?

Někdy takhle časně odpoledne v neděli, zvlášť ve chvíli, kdy se nám něco podaří, vyhrájeme závod, nebo hádku, si připadáme jako vítězové. Život nás prostě baví. Ale...

Máme spoustu starostí, které neumíme hodit za hlavu, a spoustu radostí, kterým se neumíme zasmát. Navzdory tomu jsme tam někde uvnitř pořád dítětem, jenž pohlíží na svět jako na nepřetržitý zázrak.

Dokud jsme dítětem, vidíme namísto náhrobků řadu kamenů. A když to dítě v sobě zadusíme, je z toho rázem řada pomníků. Pod nimi leží muži, ženy, děti, jejichž jména kdysi vytesaná do kamene se už ani přechyst nedají.

Pokud je nám teď třeba šedesát, dali bysme leckdy cokoli, aby nám zase bylo dvacet šest. Ale kdo z nás by změnil s holkou na zapomenutém hřbitově v Kuksu?!

Té bylo přesně tolik. I ona věřila, že umírání není pro děti. Navzdory tomu, že do studený hlíny ulehla už v předminulém století, dodnes někdo nosí na hrob květiny a svíčky.

Možná ten Někdo věří, stejně jako pozdě v noci my, že smrt je jenom začátek.

Cvok

Zeptal se mě tuhle jeden cvok, kterýho si vážím pro nekonvenční názory, co prý bych si myslel o tmavý studený smradlavý vlhký jámě plný mrtvých dětí.

Chvilí jsem na něj čuměl, a pak jsem se ho zeptal, jestli necvokatí. Prej viděl válečnou fotku na internetu. Válka je mrcha, když ve jménu pravdy zabíjí – i děti. Představuju si ji jako dámu v lodičkách a ve slu-

nečních brýlích. Vlasy má sepnutý do ohonu a na hlavě lodičku. Stojí na okraji tý jámy, kouká se přísně, mlčí.

Lidský život nemá ve válce žádnou cenu – tím spíš dětí, kteří neudrží v ruce zbraň – a vyrůstají z nich potenciální nepřátelé. „Samozřejmě je lituješ, co?“ šťouchl mi ten cvok do žeber. „Každý táta i máma by je litovali, i když jsou cizí“ namítl jsem. „A malý Číňani, co otročí a montují od nevidim do nevidim mobily, abysme tady mohli plkat ty svoje nesmysly, ty nelituješ?“ Přiznal jsem, že takhle jsem o tom zatím nepřemýšlel. „Anebo pětiletý děti v Bangladéši, který vyrábějí značkový trička. Mají ruce rozežraný od barev, a v žaludku jim kručí!? Nosí se dobře, ty trička, co?! Příjemný na tělo. Víš, jak se ve Starém Římě zbavovali nepohodlných dětí? Takový ty mrzáčky a debily házeli rovnou ze skály. I když se třeba tvářili roztočile a mrkali těma očkama na svoje vrahy. Ty děti, co na celém světě otročí, nemají žádný dětství, rodiče nevidí, anebo jen tehdy, když je prodávají, dřou, by možná dali přednost skále – a bylo by jim jedno, že skončí v nějaký tý špinavý díře vykopaný narychlo v zemi. Říkáme si civilizace, ale přitom děláme, že tohle všechno nevidíme. Nechceme vidět. Jíme maso, ale nechceme vidět zabíjení – vždyť ty kravičky a prasátka, a kuřátka jsou tak roztomiloučký. Můžu si je pohladit? Jo, ale pospěš si, za chvíli je odvezou na jatka. Nejdřív je omráčíme – snad – pak je necháme zaživa vykrvácet, a pak konečně zabijeme! Krása, co? Ne, nemluvíme o těch dětech co nikdy nevidí svoje rodiče. I když, kdo ví.“ Stál jsem tam a zíral na jeho monolog. Měl bych se stydět, že používám mobil – a nosím značkový tričko? „Mám to začít bojkotovat?“ „No to bys tomu dal. Zabásli by tě, protože se odlišuješ! Odlišovat se je nebezpečný.“

A tak dělám, že o žádný jámě plný mrtvejch dětí nevím. Je krásný být civilizovanej. Ale radši bych byl tím cvokem – může si říkat co chce, a nikdo ho nebere vážně. Nikdo ho netrestá, nikdo ho neposlouchá.

Proto je nám s těma hlavama v písku tak krásně blaze. Král je mrtev – ať žije král!

Ve jménu spolku, který si říká Civilizace, stojíme na okraji tý jámy, a nemáme odvalu se podívat dovnitř. Bojíme se, abysme mezi těmi chudáky drobečky tam dole nespátřili sami sebe!

O čem už nechci psát

„Češi nemají žádnou hrdost. Je to národ závistivců a udavačů!“ pravil známý ze Slovenska. Řekl to tak samozřejmě, jako by to byla pravda tesaná do kamene. Něco jako Leninovo mauzoleum.

V první chvíli bych ho nejradši poslal do háje s odkazem na fašistickou minulost jeho státu. Zatímco jsem se zhluboka nadechoval, abych ho kapitánsky utřel, mi v makovici nehezky zajiskřilo. Nemá on nakonec pravdu?!

Staráme se o všechno a všechny kolem, zatímco v sobě máme bordel. Neřešíme sami sebe. Spoléháme, že to nejdůležitější v nás za nás vždycky někdo vyřeší. Radši budeme čekat na rytíře z Blaníku, než abychom vzali vidle, nebo přinejhorším nohy na ramena.

Jan Hus, František Palacký, Masaryk, Beneš... Ale i naši hokejisti. Ti všichni se snažili a snaží bojovat za nás, ale molocha zvaného „český národ“ nezmění ani za dva máky. Hrdost z vítězství někoho jiného rychle vychladne, a jsme zase zpátky v hospodě u piva. Karel Kryl tomu říkal: „Ryjeme drzkou v zemi.

Ale abychom se nedrželi jen domácího písečku. Unie náš nápadně nenápadně svazuje nařízením a zavazuje dotacemi. Nadáváme – tak nějak ze zvyku – nebo chrochtáme jako pašáci – pokud jsme se přísáli na některou z dotací. Přímý přenos z parlamentu toho budiž důkazem.

Nechci psát ani o politice – ačkoli je českým národním sportem. Proč? Protože snažit se ji pochopit tak, že ji oblékneme do roucha spra-

vedlnosti prostě nejde. Z toho by se jeden zbláznil. Tak třeba: Amíci v Iráku útočí na lidi, které docela nedávno plácali po ramenou. Jakmile něco funguje, je potřeba to rozvrtat. Proč? Neptejte se mě. Nejsem politik. Nebo: Prezident Zeman pořádá sbírku na umoření státního dluhu. Za rok se vybralo přes milion korun. Jenže provoz Hradního majestátu stojí kolem 950 tisíc denně. Co s tím?

Na Islandu – do kterého se tak rádi strefujeme díky největšímu počtu nemanželských dětí na světě – si s tím poradili. Taková malá defenestrace. U nás skončili v hradním příkopě Slavata a Martinic, u nich „ve vodopádu“ falešní politici a nenažraní bankéři. A přestože byl ledový, bylo jim, myslím, pořádně horko. Navíc musejí vrátit, co nakradli. Věc v našich končinách, kde k ukradení už sotva něco zbylo, těžko představitelná.

Evropa je zaplavována přistěhovalci zcela odlišných kultur, které nás podle EU mají obohatit. Dovolujeme jim se tu zabydlovat, ve jménu humanity. Kdo z těch humanistů se pak hlásí k vybuchlému autobusu, britskému vojákovu zabitému na ulici sekáčkem, nebo k mírumilovnému velvyslanectví plnému neočíslovaných zbraní?! Hýčkejme si tyhle multikultury. Možná nás opravdu chtějí obohatit. Pod podmínkou, že se obrátíme na jejich víru, nám ukáží ráj plný roztoužených panen. Posmrtný ráj. Zeptali jste se těch mírotvorců, jak by se tvářili na propagaci křesťanství v jejich domovinách? Nebo raději ne. Tu mladou těhotnou Afričanku, kterou odsoudili k smrti za to, že se přihlásila ke křesťanství, už našťěstí pustili.

O tom nechci psát. Ani slyšet. Nemám nic proti žádnému náboženství. Tak se upřímně a vážně modlete ke komu chcete, jen po mě, prosím, ve jménu kohokoli v Evropě nestřílejte.

Psát o politice je populární. Určitě už mi začínáte tleskat. Jenže mě o tom psát nebaví. Je to stejně laciné jako večerní zprávy. Proto o tom nechci psát. Chci žít. Starat se o sebe, a nemuset se bát o své blízké. Žít v krásném světě bez fanatiků. Tak to, milá EU, prosím, nějak zaříd'.

Napiš třeba na evropský záchod, že nahoře není žádnéj ráj. Ať se tu nevraždí.

Trochu jsme odbočili. Bavili jsme se o hrdosti, a což takhle pár slov o blbosti. České blbosti. Zdá se, že jí máme na rozdávání. Pominu-li, jak elegantně nám byla po Sametové revoluci republika – včetně nás samých – rozprodána pod rukama – a my tomu ještě tleskali – vznáší se tu všude kolem blbost nápadně lepivější. Pro příklad nemusíme chodit daleko. Starosta jedné nejmenované obce má syna a vnuka, kteří v obci podnikali. V uzavřeném oploceném areálu bývalého družstva se nacházely v těsném sousedství soukromá kancelář zmíněného starosty a dvě haly. Jedna sloužila k demontáží kradených aut, druhá jako velkopěstírna marihuany. Inu, zemědělci. Po aférce se špatně ukradeným luxusním BMW, které mělo namísto jedné GPS dvě, zbyla jen ta starostova kancelář. A starosta starostuje dál, neboť o ničem nevěděl. Možná jen špatně vidí. Navzdory horšímu zraku by ho v obci volila drtivá většina obyvatel znovu. Proč? „Protože tomu přece rozumí.“

Česká povaha je zkrátka zvláštní. Neměl ten Slovák nakonec pravdu?! Že jste jiní? Zaplaťpánbůh, jen více takových! Rád bych se dočkal doby, kdy se přestaneme poznávat v obligátním vtípku:

„Bože, soused má takovou krásnou kozu...“

„Chtěl bys taky takovou?“ ptá se Bůh.

„Ne, já bych chtěl, aby mu chcípla.“

...a jednou se z tý z kozy třeba stane ovce kdesi pod Tatrami, ale o tom už taky nechci psát.

Zbytečná nehoda

Potkal jsem ji na hřbitově. Holka kolem třicítky, špinavě blond, pihatá, trochu při těle. Seděla na kamenné desce hrobu, který vypadal jako čerstvý. Aspoň podle věnců a kyttek, které nestačil nikdo ukrást. Bylo

krátce po půl pátý, jemně mžilo, mlha, ale jinak bylo teplo. Zvláštní úkazy letošního ledna.

Vedle tý holky ležel pes, černý labrador. Nejdřív jsem si ho ani nevšiml. Ležel jí u nohou, díval se na mě smutnýma očima. Ani se jinak dívat nemohl. Ta holka brečela. Když si mě všimla, ztichla, ale slzy jí pořád tekly.

Nechtěl jsem se ptát, ačkoliv hezký holky běžně večer na hřbitově nebrečí. Šel jsem dál, a ještě jednou jsem se ohlédnul. Zdvihla hlavu, podívala se směrem ke mně, a něco šeptala. Nerozuměl jsem, ale jako by říkala:

„Zůstaň tu se mnou, prosím.“

Ted' trochu kecám. Chtěl jsem, aby to řekla.

Šel jsem dál, ztrácel jsem se mezi starými hroby, ale v tom tichu jsem pořád musel myslet na její pláč. Novopacký hřbitov je poměrně velký, takže než jsem udělal kolečko, bylo šero. Z ulice se tam dostávalo právě tolik světla, aby se člověk nezabil.

Pořád ještě seděla na studeným kameni, hlavu v dlaních. Pes u jejích nohou tiše vyl. Jakmile si mě všimla, podívala se směrem ke mně.

„To jste vy?“ zeptala se opatrně.

„Ano,“ odpověděl jsem jemně, „přece vás tu jen tak nemůžu nechat.“

„Jste hodný,“ odpověděla a sklopila hlavu.

„Kdybych věděla, že to takhle skončí, nikdy...“ Rozplakala se.

Došel jsem k ní, a opatrně si přisedl. Vzal jsem ji kolem ramen. Přivinula se. Ucítil jsem vůni jejích vlasů zmáčených deštěm. Vonělo to...jako voní žena po koupeli, a ta vůně se mísila s něčím, co jsem nedokázal rozpoznat. Ale bylo to příjemné. Přestala brečet.

„Nechtěla jsem, aby takhle skončil. Rozešli jsme se. Byl v pohodě. Dokonce mě poslal do prdele,“ slabě se usmála.

„Byl to fajn kluk. Trochu praštěnej, ale to jste všichni,“ zdvihla hlavu. „Dávali jsme spolu dohromady baráček po tetě. Plánovali jsme rodinu. Pak se mi stalo tohle, ukázala si na oči, a poprvé se na mě oto-

čila. I přes šero, které nás obklopovalo jsem to uviděl, a zamrazilo mě. Byla slepá.

„Po tom, co se mi to stalo, začal blbnout. Prej že jestli tu nemocnici nezažaluju, tak mu nemám chodit na oči. A že dítě, který se nám narodí, bude taky slepý,“ vzlykla.

Pohládl jsem ji po vlasech. Zvláštní pocit.

„Choval se, jako by ten, kdo nevidí, byl on. Byla to přece úplně banální operace. Vidím jen obrysy. Doktoři mi dokonce řekli, že se to časem může srovnat. Nechtěl nic slyšet. Začalo to být nesnesitelný. Tak jsem ho vyhodila. Odešel uprostřed noci. Vzal si klíčky od auta, že se projede a vyčistí si hlavu.“

Druhej den mi volala jeho máma:

„Ty čubko, doufám, že jseš konečně spokojená! Michal je mrtvej. Rozumíš?! Náš Medvídek už není...“ Pak zavěsila.

Poslouchal jsem, ona se ke mně tiskla, a kdyby pes nezavrčel, vůbec bych si nevšiml muže, který se k nám blížil. Namířil na nás baterkou. Zdvihla hlavu, a její oči pomněnkově zasvítily.

„Heduš, jsi v pořádku? Máme o tebe strach.“

„Ano, tati, neboj. Jsem v pohodě. Dojdu sama.“

Muž si mě nedůvěřivě změřil. Pak beze slova odešel.

„Chodíte sem každý den, vidíte,“ zeptal jsem se.

Přikývla.

„Měli bysme jít.“ Zdvihla se, našla moji ruku a pevně ji stiskla.

„Není to daleko,“ řekla, a já si najednou přál, aby bylo. Chtěl jsem se s ní procházet celou noc až do rána.

Díky jednomu klukovi, kterej teď ležel metr dvacet pod zemí, a na jehož hrobě začíná v tomhle teplém lednu 2014 růst tráva, jsem držel za ruku tuhle holku. Už jí nikdy neřekne: Sluší ti to, lásko. Protože jí to teď říkám já. Už jí nikdy nepohladí, protože teď ji hladím já. Už...

Odcházel jsem ze hřbitova, a já se ještě naposledy otočil... Kdybys mohl mluvit, Medvídku, možná bys někomu vykecal, že to nebyla tak